

Hi Y'all, familie, collega's, vrienden en vreemden,

"De welwillende lezer, die dit boek ter hand neemt, gelieve te bedenken, dat er tweeërlei Amerika is."

Met die woorden begon HSS Kuyper (Henriëtta, Jetta¹ voor vrienden) haar boek *Een Half jaar in Amerika*² nu bijna honderdtien jaar geleden. Toen ik dat onlangs las vond ik het zo treffend dat ik meteen besloot dat mijn reeks nieuwsbrieven hiermee moest beginnen. Want wat leren we hiervan, behalve dat Jetta veel van komma's hield? Niets, want ze maakt een heel andere tweedeling dan ik nu, maar toch ben ik het helemaal met haar eens. Want er is inderdaad "tweeërlei Amerika", te weten: *New Orleans en niet-New Orleans*.

Wie er geweest is zal het meteen met mij eens zijn, en wie er niet is geweest ga ik het komende half jaar proberen duidelijk te maken dat het namelijk wel zo is.

Welkom bij de eerste nieuwsbrief over onze **Big One**. Een half jaar sabbatical in New Orleans, onze lang gekoesterde wens die eindelijk in vervulling gaat. Beter dan wat we nu gaan doen—emigratie buiten beschouwing gelaten—kan niet. Al dat gedoe met visa, *green cards*, financiën, yada yada; we gaan wél voor het volle pond en maar nét niet voor de kilo.

Wij zijn Nicole en Boi. Hoi, aangenaam.

Dit wordt onze elfde trip naar New Orleans.

Je kent wellicht ons beiden, of één van ons, maar omdat we op dit moment al minimaal één persoon in de email verzendlijst hebben staan die ons helemaal niet kent—en wij haar—zullen we daar van uit moeten gaan bij het schrijven van deze berichten. Vrienden en familie zullen af en toe iets moeten lezen dat ze al lang wisten, sorry daarvoor. Maar goed: al tien keer eerder samen in New Orleans geweest, inclusief de trip in 2002 om daar te kunnen trouwen, en de trip in 2005 die we zouden berouwen (Katrina). Jawel, ook toen waren we er; en ik zeg altijd maar: *We've seen the best, we've seen the worst, and we love the city all the more for it*.

Waar gaan we het de komende tijd zoal over hebben?

Nou, omdat dit de eerste keer is dat wij de nieuwsbrieven samen schrijven, of op zijn minst toch vanuit hetzelfde email adres, is de kans groot³ dat er in deze nieuwsbrieven—eerder vooral het ding van Boi—dit jaar voor het eerst de woorden "schoenen", "winkeltjes" en "gezellig" voorbij gaan komen. Gezellig toch?

Ik mag dan wel grapjes maken, maar het moet gezegd worden: zonder Nicole waren we niet waar we nu zijn. Ik heb wel eens zulke fantasieën over sabbaticals en andere onhaalbare uitspattingen, maar dat blijven ze dan ook: fantasieën. Nicole zet daar de schouders onder, hup budgetteren, sparen, regelen, beetje delegeren (ik dus), en huppekee: van onhaalbaar naar haalbaar. Het kon wel een teamleider zijn. Dus al die mooie verhalen die je gaat lezen, al die mooie foto's die je hopelijk gaat zien; bedank Nicole maar.

Omdat het in 2016 al akelig vroeg carnaval is, op 9 februari namelijk, zal de nadruk in onze eerste paar nieuwsbrieven vooral op Mardi Gras liggen. Mardi Gras, voor de duidelijkheid, is carnaval in New Orleans. We gaan het hebben over de Parades, de

1 https://nl.wikipedia.org/wiki/Henriette_Kuyper

2 1907, uitgeverij DA Daamen, er was toen nog geen ISBN

3 En met "groot" bedoel ik meer dan honderd procent

throws, de muziek, de feesten, de tradities.

En de Mardi Gras Indians. Duh.

Maar grote kans⁴ dat de laatste vijf maanden van onze nieuwsbrieven net zo goed over Mardi Gras gaan, want dit wordt onze eerste keer. Hier heb ik heel lang naar uitgekeken, om dat eens te mogen mee maken. Dat zullen jullie dus merken. Dat je het alvast weet.

Maar uiteraard gaan we het ook over actualiteit hebben.

Op dit moment bijvoorbeeld speelt een heftige discussie in de VS. Dit is niet speciaal aan New Orleans gebonden maar ik zal me er wel op concentreren als voorbeeld voor jullie.

Na de moordpartij in [Charleston, South Carolina](#), door een blanke suprematist op meerdere andersgekleurde mensen in een kerk is de discussie over het ten toon spreiden en daardoor impliciet vereren van *Confederate*⁵ symbolen en personen in volle hevigheid losgebarsten.

Mede door het overlijden van Allen Toussaint⁶ in november 2015 is die discussie in New Orleans ook actueel geworden.

Stemmen stijgen op en worden alsmaar luider om het standbeeld van *Confederate* generaal Robert E Lee op [Lee Circle](#) weg te halen en te vervangen door een standbeeld van Allen Toussaint, en dan uiteraard de naam van Lee Circle te [veranderen](#).

Andere stemmen roepen dat je historie niet verandert door een standbeeld te verwijderen, en dat je historie en het kwaad dat toen verricht werd juist vers in het geheugen houdt door die standbeelden, mits voorzien van kanttekeningen, wel in het straatbeeld te houden.

[In ons landje speelt dit ook](#), op kleine schaal, en in een [Britse discussie](#) over Cecil Rhodes —imperialist, racist, mysogenist, kortom best wel een engist—wordt enerzijds gezegd dat je ook niet tegen een standbeeld van Hitler wil aanlopen op een straathoek, en ter ondersteuning zegt historica Madge Dresser in datzelfde artikel:

"Statues are lightning rods, symbols of the prevailing values of the society. When those values are not shared a debate needs to be started." Standbeelden zijn bliksemafleiders, symbolen van de breed gedragen waarden van de gemeenschap. Als die waarden niet gedeeld worden moet een debat gestart worden." Mijn vertaling.

Ikzelf neig naar preserven, historisch plaatsen, als voorbeeld gebruiken voor volgende of zelfs huidige generaties. Maar dan krijgt Allen Toussaint dus geen standbeeld op die plek. En dat moet.

Daar kom ik later op terug, beloofd.

Terug naar mijn inleiding voor wat je mag verwachten in onze nieuwsbrieven. Ik ga onder andere mijn best doen om te schrijven over de rijke geschiedenis van New Orleans. De eerste jaren, de slavernij, Congo Square, de muziek.

Ach, er is zoveel te schrijven. De lokale keuken, de cultuur, de mensen, het weer, hoe je van hier naar daar moet komen⁷.

Laat ik het samenvatten met: straks, in juli, ga je het met ons eens zijn "dat er tweeërlei Amerika is", te weten New Orleans en niet-New Orleans.

En dat maakt het cirkeltje rond en brengt ons netjes terug naar onze Jetta waarmee ik deze nieuwsbrief begon.

Jetta, dochter van Abraham Kuyper en dus van ARP-huize en domineesdochter, was een voor haar tijd geëmancipeerde vrouw. Dat valt ook op in haar boek, want ze spreekt met regelmaat haar bewondering uit voor de Amerikaansche vrouw, die in haar ogen veel

4 Zie vorige noot

5 De zuidstaten in de burgeroorlog, die voor de slavernij waren

6 Over deze man in later nieuwsbrieven veel, veel meer

7 Je denkt misschien dat ik een grapje maak, maar daar kan ik een hele nieuwsbrief over vol schrijven

zelfstandiger en kordater is dan de Nederlandsche, want de Amerikaansche vrouw kan alle huiselijke taken vaak al aan met slechts één meid in huis. Tijden veranderen.

Wat Jetta ook nog schreef:

"Hierbij komt, dat in de wereld der gedachte, daar, waar beginselen en levensopvattingen opkomen en vaste vormen aannemen, Amerika Europa *volgt*. Gewend op dat diepere gebied des levens Europa's mindere te zijn, laat het zich gaarne en gewillig in dit opzicht door Europa den weg voorschrijven." (blz 199; cursivering door Jetta)

Ik zei toch dat ze van komma's hield?

Maar grapjes even terzijde, heb je gelachen of niet? Ik wel toen ik het las. Tijden veranderen.

Hier nog eentje:

"[...] onze kunst geeft den Amerikanen (sic) juist datgene, wat zij missen, wat zij in de haast van hun snellen groei nog niet hebben ontwikkeld, en waarschijnlijk niet ontwikkelen zullen." (blz 414)

Daar ben ik het dan weer minder mee eens. En jij straks ook. Op muzikaal gebied zijn wij hen inmiddels voor een groot deel schatplichtig. Jetta zat, zonder het te weten, op een culturele goudmijn.

Voordat ik afrond nog een laatste quote:

"Het Zuiden is.... zuidelijk. Het ligt op dezelfde breedte als Noord-Afrika. Het is er heet, de menschen zijn gemakzuchtig, langzaam, buitengewoon gastvrij." (blz 391)

Dat wisten we al. Goede samenvatting, dank je Jetta.

Als afronding:

Jetta's laatste hoofdstuk heet: "**Hoe ik Holland vond, toen ik uit Amerika kwam**".

Dit dus: "[...] hoe gebonden nog en achterlijk lijkt het mij na Amerika...."

Ehm... dat is zo'n schot voor open doel dat het mij te goedkoop is daar op te reageren.

Verzin zelf maar een goede clou. De beste komt in de volgende nieuwsbrief.

En dit vond Jetta ook: "[...] en door de tegenstelling met een geheel andere samenleving, treden wel eens gebreken scherper aan het licht, dan zij verdienen."

Kijk, en dat is nou iets dat je ons over een maand of zeven nog eens moet vragen.

Tot de volgende keer, y'all!

PS: ik heb de stellige indruk dat een groot deel van jullie zich speciaal heeft aangemeld voor de foto's. Dat is dan pech hebben, die zijn er (van 2016) nog niet. Volgende keer; beloofd!

PPS: nou goed dan, omdat je zo aandringt, eentje dan.

Wat zou je denken dat Nederland culinair aan de wereld heeft toe te voegen? Kroketten, hoor ik iemand roepen. Mjah, maar de Amerikanen worden er niet warm of koud van.

Drop, wie zei daar drop? Ja, dachten wij ook. Geen groot succes.

Pindakaas! Goed zo, en jammer dan.

Weet je waar je ze echt helemaal warm voor krijgt? Stroepwafels!

Enkele jaren terug hadden we voor onze vrienden en gastheren (m/v) wat lekkers meegenomen uit "Holland". Inderdaad een potje pindakaas, wat drop, hagel, en om het wat meer te laten lijken ook een pakje stroopwafels.

Nou, chocolade op het brood dat vonden ze maar niks, en pindakaas—ook al was deze *from Holland*—kon je bij de Walmart ook krijgen.

Maar de stroopwafels! Ongekend succes! En allemaal, zonder elkaar te kennen: "*Oh we liked those stroepwafels!*" Onze vrienden zeiden bij vertrek zelfs dat we volgende keer die andere dingen maar moesten vergeten en wat extra stroepwafels moesten meenemen.

Ik moest dus echt grinniken toen ik onlangs in de Volkskrant las dat een grote vliegmaatschappij een exclusieve deal heeft⁸ met een Nederlandse koekenbakker om in al hun binnenlandse vluchten stroepwafels te serveren. Hahahahaha! Daar gaat ons exclusieve presentje!

Ik raad aan om even op die link in de noot hieronder te klikken, al was het alleen maar om het filmpje met uitleg hoe je een stroepwafel moet eten. LOL!

Ziehier ons presentje dit jaar. Linksachter voor Cindy, midvoor voor onze gastmensen, en rechtsachter voor onze vrienden Ric en Darron. Verschil moet er zijn.

Let vooral ook op de details: klompjessleutelhangers en tulpenbalpennen. Nicole weer.

Later!

Je ontvangt deze nieuwsbrief omdat je hebt opgegeven bij nola16bingelder@gmail.com.

Aan- of afmelden kan door een berichtje te sturen naar dit adres met het woord "aanmelden" of "afmelden".

Doorsturen van dit bericht mag, maar we hebben wel moeite met sociale media. Het hoeft niet op Facebook te staan dat wij zo lang van huis zijn. We zouden het fijn vinden als je dat respecteert.

Teruglezen kan ook. Klik op het onderstaande nummer om een oudere nieuwsbrief te lezen:

[01 \(deze; Boi\)](#)

8 <http://www.volkskrant.nl/buitenland/united-airlines-op-de-hollandse-toer-gratis-stroopwafels~a4205253/>